אוהב ישראל — נשא

ואיש את קדשיו לו יהיו וגו'. והנה פסוק זה ע"כ אומר דרשוני וחיו. כי לפי פשוטו אינו מובן. אך י"ל בזה ע"פ מאחז"ל בפ' כיצד מברכין. אסור לאדם ליהנות מהעוה"ז בלא ברכה כו'. וכאלו מעל בהקדש כו'. וכאלו גוזל אביו ואמו כו' ר' לוי רמי כתיב לה' הארץ ומלואה. וכתיב השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם. אלא כאן קודם ברכה וכאן לאחר ברכה. ולהבין טעם הדברי' למה נשתנה אחר הברכה מקודם הברכ'. אך י"ל דהנה נודע שבכל הנבראים ובכל מיני מאכל יש בהם ניצוצין קדישין. וזהו טעמן של המאכלים וריחן וטובן. וברכות הניצוצות נתרבה הטעם וריח הטוב. והנה הניצה"ק כל היכא דאיתנהו בי גוא דרחמנא איתא והמה הקדש. ולזה אסור לאדם ליהנות מהם והוא כאלו מעל כי אין לך הקדש גדול מזה ואמנם כאשר האדם איש הישראלי מברך על איזה דבר ברכה הראוי לו ע"פ תקנת חז"ל. ומברך אות' בכוונת הלב ובדביקות ואהבת ויראת שמו ית' בזה מעלה הנ"ק למקורן ושורשן הרמה בקודש וממשיך שפע טוב וברכה לכל העולמות. כי ברכה הוא מלשון בריכה בסוד נח"ל הממשיך שפע לכל העולמות. וע"כ זכה אותו המברך בדבר מאכל הזה או המשקה ההוא ונעשה כשלו להיות כי הוא העלה הניצוצין הק' שבו למקורן ושורשן ועי"ז המשיך מלמעלה שפע טוב ביתר שאת. ולזה והארץ נתן לבני אדם. וזהו מרומז כאן בפסוק ואיש את קדשיו היינו הנ"ק שבכל דבר שהעלה אותם למקורן ושורשן לו יהיו המה שייכים אליו והם כשלו ממש ואין בהם מעילה ולא משום גזל. והטעם לדבר לאשר איש אשר יתן לכהן לו יהי'. היינו להש"י הנקרא בסוד כהן כביכול כמבואר בזוה"ק לזאת לו יהיו היינו לאשר נתן שבח והודי' וברכה להש"י ברעותא דלבא. וכנ"ל ולזאת זכה בהן ובקדשיהן וכנ"ל והבן:

ביום השמיני נשיא לבני מנשה גמליאל בן פדה צור וגו'. במדר' הה"ד אני פי מלך שמור ובהעיר לב ושים שכל י"ל דהנה כתיב ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת בית אבי ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי וידוע כי יוסף הוא הצדיק יסוד עולם וכל הצדיקים נק' על שמו והנה עיקר תולדותיהן של צדיקים הוא מע"ט ויש שני בחי' תולדות הצדיק היוצאים ממנו. בחי' א' שהצדיק ההוא הוא ממשיך בתפלתו שפע וברכ' ומזון ופרנסה לכל ברואי העולמות ובני חיי ומזוני. ותולדה זו מכונה בשם אפרים מלשון פרו ורבו. כי הפרני אלהים שהוא הממשיך פירות להעולם מזון ושפע טוב וברכה: